

KURBANIN VE KURBAN BAYRAMININ ÖZÜ-KAYNAĞI NEDİR HIÇ DÜŞÜNDÜNÜZ MÜ?

Münir Aktolga
Eylül 2016

Hani son zamanlarda „ecdamımızdan“, onların „stratejik zihniyetinden“ falan bahseder olduk ya, acaba Horasan Erenleri atalarımız için kurbanın ve kurban bayramının anlamı ne idi bunu hiç düşündünüz mü?..

İlkel sınıfsız toplumdaki sınıflı topluma geçiş aralığına damgasını vuran en büyük gelişme, özünde bir komün yaratığı olan insanın (tıpkı ipek böceği kurtçuğunun kelebek haline gelerek kozasını delip uçup gitmesi gibi) üretim araçlarına sahip birey haline gelerek kendi nefsiyle „varlığını“ keşfederken komünal varlığın dışında kendisine yeni bir dünya arama-yaratma çabasıdır...

Düşünün, onbinlerce yıl içinde yaşadığı komünün, komünal varlığın dışında başka bir varlığa-„benliğe“ sahip olmayan, böyle bir şeyi aklının ucuna bile getirmemiş olan insan, artık „kendini“ komünün dışında bir varlık olarak da hissetmeye başlıyordu... Bu müthiş birşeydi!.. İşte, dinlerde yer alan „insanın içindeki şeytanın“ falan özü gelir sonunda buraya, bu „benlik“ duygusuna ve ona karşı mücadeleye dayanır... Bir yanda insana bireysel düzeyde-komünden ayrı bir varoluş vaad eden insanın kendi içindeki „şeytan“ denilen „nefs“, diğer yanda ise, komünden koparak yapayalnız kalma korkusu ile birlikte buna karşı mücadele!.. İnsanlık bu ikilem içinde „hem ağlar hem giderim“ hesabı, adım adım ilkel sınıfsızlıktan sınıflılığa doğru ilerler!..

İşte, yüzlerce-binlerce yıl sürececek olan o „büyük kavganın“ özü budur!..

Bir yanda, sınıflılık mikrobunu almış yeni insan tipleri, öte yanda ise, hem kendi dışındaki, hem de içindeki „düşmana“ karşı komünal ruhu savunmaya çalışan atalarımızın geleneksel duruşu. O dönemde antika tarihin çarkını döndüren mücadelelerin özü bu idi... Büyük tarihçi İbn-i Haldun'un bütün ayrıntılarıyla açıkladığı (içinde atalarımızın da bir tarihsel devrim gücü olarak yer aldıkları) tarihsel devrim diyalektiğinin özü bu idi... Henüz daha devletleşmeden önceki İslam'da „cihad“ adı verilen mücadelenin özü de budur aslında (tabii şimdi bütün diğer kavramların olduğu gibi bunun da içeriği boşaltılmış, yerine sınıflı topluma özgü ideolojik unsurlar konmuştur)...

„Büyük“ ve „küçük“ „cihad“ kavramları nereden geliyordu?..

Konu, henüz daha devletleşmemiş olan İslam klasiklerinde şöyle ele alınır. „Nefsini bilirken Rabbinin bilerek“ „kendi varlığında yok olmak“, nefsinin-bireysel varlığını Allah'a „kurban etmek“ anlamında „büyük cihad“, ve kendi dışındaki „kafirler“ (o zaman sınıflılığı temsil eden antika medeniyetlere böyle deniyordu) karşı verilen mücadeleler, yani „küçük cihad“...

Biz şimdi, şu anki konumuz „büyük cihad“ olduğu için „küçüğünü“ bir yana bırakarak onun üzerinde yoğunlaşmaya çalışalım...

Nefsini bilirken Rab'bini bilerek kendi varlığında yok olmak“...

İnsanın kendi içinde, kaleyi içerden fethetmeye çalışan „düşmana“-sınıflılığa- karşı verilen mücadele öyle büyük bir mücadeleydi ki, tek kurtuluşun-çözüm yolunun yeniden komünal yaşama dönüş olduğuna inanan atalarımız için bu mücadeleyi kaybetmek herşeyin sonu anlamına geliyordu...

Herşey olup bittikten sonra geriye dönerek, „bunlar hep tarihin tekerleğini geriye doğru döndürme çabalarıydı“ demek kolay?... Ama unutmayın ki, bu, işin sadece bir yanındır. Tarihsel diyalektiğin bir de öbür yanı var ki, onu da hesaba katmadan antika tarihi kavramak mümkün değildir... Tabi, antika tarihi kavrayamayınca bugünü kavramada da yetersiz kalıyoruz... Bu konu çok önemli; olayı bütün ayrıntılarıyla ele almak isteyenler için: <http://www.aktolqa.de/t5.pdf> s.88 ...

İnsanlar önlerine çıkan problemleri ancak o anki bilgi temellerine uygun bir şekilde kavrayarak çözmeye çalışırlar... Sürecin bu aşamasında ilkel komünal toplum mücahidi atalarımızın önündeki somut hedef bütün imkanları kullanarak kaleyi içerden de fethetmeye çalışan „düşmanı“ acil olarak „yok“ edebilmektir. Bu aşamada onlardan, sözkonusu „düşmanın“ ancak toplumsal gelişmenin ileriki aşamalarında üretici güçlerin gelişmesine bağlı olarak „yok olacağını“, onu zorla yok ederek tekrar ilkel komünal topluma geri dönmeyi mümkün olmadığını kavramalarını beklemek insafsızlık olurdu!..

Sınıf mücadelesi ve ilkel sınıfsızlığa geri dönüş mücadeleleri...

Nitekim, daha sonra, bir sınıflı toplum gerçeği olarak devlet de ortaya çıkınca, uzun yıllar, hakim sınıfa ve devlete karşı verilen sınıf mücadelesiyle ilkel komünal topluma geri dönüş mücadelesi içiçe gelişerek yol almak durumunda kaldı... Kendi tarihimize bir göz attığımız zaman, Babai İsyanlarından, daha sonraki Alevi isyanlarına, Şeyh Bedreddin isyanına kadar Osmanlı düzenini tehdit eden bütün isyanların altında devlet kurucu Horasan Erenleri atalarımızın mücadeleleriyle ezilen sınıfların mücadelesinin hep içiçe geçmiş şekilde geliştiğini görürüz ...

Evet, ne yazık ki, tarihin akış yönünü tekrar ilkel komünal topluma doğru geri çevirmek mümkün değildi!..

Üretici güçlerin gelişmesi süreci, bir şekilde sınıflı toplumun gelişmesine, ileriki aşamalarda, daha da gelişerek yok olmasına yönelik olarak „ileriye“ doğru evriliyordu. Bu arada-sınıflı toplumlar süresi boyunca- ortaya çıkan bütün „devrimlerin „ diyalektiği de zaten hep modern sınıfsızlığa giden yolda basamak basamak „inkarın inkarı“ adı verilen merdiveni çıkmaya yönelik değil miydi?...

Peki, o „stratejik „zihniyetimizi“ şimdi nasıl kavramalıyız?...

Çok basit!... Atalarımızın ilkel sınıfsızlık özlemine yönelik mücadelesinin özüne sahip çıkarken, mücadelenin yönünü sınıflılığın diyalektik anlamda inkarı olarak ulaşılabilecek „modern sınıfsızlık „ hedefine doğru çevirerek... Başka türlü, ilkel sınıfsızlığın karşısında tarihsel olarak „devrimci“ konumda olan lanet olası o sınıflılığı altedemeyiz!..

Peki, Horasan Erenleri atalarımızdan bize kalan ve bugün bilinçli bir şekilde sahip çıkmamız gerektiğini söylediğimiz „Tasavvuf“ adı verilen o mirasın özü nedir?..

Atalarımızın „stratejik zihniyetinin“ özünü oluşturan „tasavvuf“ düşüncesini tek bir cümle ile ifade edebilir misin“ deselerdi, herhalde, „nefsini bilen Rabbini bilerek kendi varlığında yok olma“ yoluna girer derdik!..

İşte, "Kurban'ın" ve "Kurban Bayramı'nın" özü budur... „Doğa'nın kendi bilincine varması“ olarak tanımlanan insanın, kendi nefsiyle mutlak gerçeklik olarak varolmadığını, izafi bir gerçeklik olduğunu kavramasıdır... O „an“a „bayram „denmesinin nedeni de, „insanın, doğa'nın bilincini yaratmak“ olan görevini layıkıyla yerine getirerek, kendi nefsiyle „kendinde şey bir varlık“ olarak sahneyi terk etme sevincidir!... Çünkü insan, „kendini bilmeye“ başladığı an, ortada „nefs-benlik“ diye „mutlak bir gerçekliğin „ bulunmadığını, „objektif mutlak gerçeklik“ olarak varolduğunu sandığı nefsin her an yeniden yaratılan izafi bir oluşum-gerçeklik olduğunu keşfederek „bilinçli doğa“ haline ermiş olmanın hazzını yaşamaya başlar!..

Buradaki- „nefsini bilen Rabbini bilir“ deki „Rab“, yani Tanrı, insanla birlikte kendi bilincini yaratan evrensel oluşum instanzıdır. Tanrı, insanla birlikte kendi bilgisini-bilincini üretirken adeta aynaya bakmakta kendisini seyretmektedir. Evrensel oluşum diyalektiği denilen şeyin özü budur!!

Toprağa düşen bir tohum neden kendini inkâr ederek bitki, sonra da tekrar tohum-meyva haline dönüşüyor dersiniz, kim zorluyor acaba onu?.. Nedeni, niçini olmayan bu diyalektiğe isterseniz Tanrısal döngü-oyun da diyebilirsiniz!..

Peki, sıfır noktasında temsil olunan o instanz, yani „Rab“- Tanrı neresinde midir bu oluşumun? "O, hiçbir yerededir!"; çünkü (aynen küçükken bize öğrettikleri gibi) "her yerde, her zaman hazır ve nazır olandır o"... "onun ne rengi, ne kokusu vardır, bütün bu sıfatları kendi içinde barındırandır"... her seferinde, izafi bir varoluş haliyle birlikte sistem merkezindeki sıfır noktasında ortaya çıkmaktadır. <http://www.aktolga.de/m37.pdf>

Şöyle düşünelim:

Bu evrende varolan herşey, bir atomdan bir galaksiye kadar, bütün o „cansız“ ve „canlı“ varlıkların hepsi kendi içinde bir sistem değil midir ve her sistem de izafi bir gerçeklik olarak sistem merkezindeki sıfır noktasında „varolarak“ temsil olunmuyor mu?.. O halde, bu açıdan baktığınız zaman, „her yerde, her zaman varolan“ sadece o dur, o sıfır halinden başka hiçbir şey yoktur bu evrende... Gerisi, suyun üstündeki o dalgalanmalar gibi izafi varoluş hallerinden ibarettir!..

İşte, evrim süreci içinde insanın ortaya çıkışıyla birlikte, hem bir sistem olarak onun kendi içindeki sistem merkezinde, hem de insan-doğa (dış dünya) sisteminin merkezinde bulunan o sıfır hali, tıpkı ana rahminde gelişen çocuk gibi insanla birlikte kendi bilincini yaratmakta, bunu yaparken de-„bilinçli doğa“ adı verilen çocuğu doğururken de- insan ona kurban olarak „kendi varlığında yok olmaktadır“!..

Not: İkide bir diyoruz ki „Türkiye Batı ile Doğu arasındaki bir sentezdir, Doğu ve Batı düşünceleri burada buluşmakta yeni bir sentezi yaratmaktadır“... İşi komisyona havale etmeyelim isterseniz, nerede ve nasıl birşey o „sentez“ acaba!! <http://www.aktolga.de/t4.pdf>

Şaka değil bu, birgün "hem var, hem yok" birisi çıkıyor ve alın işte size o "Herşeyin Teorisi-Bilgisi" diyor! Ve hiç ses çıkmıyor(!).. „böyle birşey olamaz“ diyen insanlar görmezden gelerek halâ onu aramaya devam ediyorlar(!).. ne kadar ilginç değil mi!!

Rabbim, bu ne yaman diyalektiktir böyle, sen nereden buldun bu kadar basit ve aynı zamanda da o kadar karmaşık diyalektiği!..

Herkesin bayram içindeki bayramını kutlarım!!..